

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-87/2013-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, Mirjane Čačić i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja A. B. iz R., protiv tuženika Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Zagreb, radi nepostupanja o pravu na pristup informacijama, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 28. studenog 2013.

presudio je

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu Upravnom sudu u Zagrebu, A. D. 6 i 8 protiv Vrhovnog suda Republike Hrvatske, radi ogluhe temeljem članka 26. Zakona o upravnim sporovima i članka 17. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Upravni sud u Zagrebu se rješenjem poslovni broj: UsI-2893/2013-2 oglasio stvarno nenadležnim i ustupio tužbu ovom Sudu pozivom na odredbu članka 26. stavak 1. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) koji je stupio na snagu 8. ožujka 2013. godine, u vezi članka 12. stavak 3. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12., dalje: ZUS) prema kojima je za upravne sporove radi ostvarivanja prava na pristup informacijama nadležan Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Stoga je postupljeno u smislu članka 28. stavak 2. ZUS-a.

Tužitelj u tužbi navodi da tužbu podnosi iz razloga što Vrhovni sud Republike Hrvatske temeljem članka 10. i članka 16. Zakona o pravu na pristup informacijama je uskratio tražene informacije i to presliku rješenja Vrhovnog suda RH broj Revt-57/11-2 od 18. listopada 2011. godine ovjerenu od ovlaštene osobe za točnost otpavka s izvornikom, voditelja pisarnice za prijem i otpremu gđe. Š. K. njezinim potpisom i pečatom. Navodi da je temeljem članka 377a. ZPP-a u vezi s člankom 399. ZPP-a dopunsko rješenje, rješenje koje se može donijeti samo na prijedlog stranke za dopunskim rješenjem, a ne po službenoj dužnosti, a budući da takav prijedlog nije podnio od Vrhovnog suda Republike Hrvatske temeljem članka 10. Zakona o pravu na pristup informacijama zatražio je presliku prijedloga za dopunskim rješenjem na temelju kojeg je doneseno rješenje Vrhovnog suda broj Revt-14/12-2 od 19. veljače 2013. godine. Tužitelj smatra da je iz njegovih navoda kao

i dostavljenih dokaza razvidno i neprijeporno da su ispunjeni zakonski uvjeti iz članka 26. Zakona o upravnim sporovima i članka 17. Zakona o pravu na pristup informacijama, te da je tužba pravno utemeljena. Stoga predlaže Sudu da nakon provedenog postupka presudom tužbu uvaži te odredi u kojem će smislu tuženu stranu obvezati na dostavu traženih informacija temeljem članka 10. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Tuženi Vrhovni sud Republike Hrvatske u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužiteljevih navoda, jer tužitelj netočno tvrdi da mu je tuženik uskratio tražene informacije na način da mu nije dostavio presliku rješenja Vrhovnog suda RH broj Revt-57/11-2 od 18. listopada 2011. godine ovjerenu od ovlaštene osobe. Kao što je vidljivo i iz priloženih preslika dopisa tuženika upućenih tužitelju tuženik je uz dopise broj Sui-140/12-2 od 14. lipnja 2012. godine broj Sui-140/12-7 od 17. rujna 2012. i broj 27Sui-75/13-5 od 4. lipnja 2013. godine, dakle u tri navrata poslao tužitelju ovjerene preslike otpravka rješenja Vrhovnog suda RH broj Revt-57/11-2 od 18. listopada 2011. godine. Prema ocjeni tuženika nesporazum koji je doveo do tužbe proizlazi iz tužiteljevog nepoznavanja propisa kojima se uređuje poslovanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Za vrijeme rada na predmetu prema odredbi članka 104. stavka 3. Sudskog poslovnika (Narodne novine, broj 159/09., 2/10., 3/11., 44/11.) potvrdu o ovjeri točnosti otpravka odluke (dok se izvornik odluke, sukladno odredbi članka 103. stavak 2. Sudskog poslovnika, zadržava u spisu) potpisuje upravitelj sudske pisarnice (u konkretnom slučaju gđa. Š. K., koju tužitelj spominje u tužbi) ili drugi ovlašteni službenik uz stavljanje službenog pečata Suda.

Kako su odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske pravomoćne samim donošenjem, nakon slanja otpravka odluke nadležnom sudu prvog stupnja radi dostave strankama, spis je arhiviran i više nije u nadležnosti predsjednika vijeća i sudske pisarnice nego prelazi u nadležnost voditelja sudske uprave, dakle predsjednika Suda i njegovog ureda. Promjena nadležnosti se manifestira na način da bilo kakav zahtjev u vezi s arhiviranim predmetom više ne nosi izvorni broj spisa već dobiva novi broj pod oznakom Su. Stoga potvrdu o ovjeri točnosti preslike otpravka, odluka ili preslike drugih akata iz arhiviranog spisa ne potpisuje više voditelj sudske pisarnice nego osoba iz Ureda predsjednika koju predsjednik na to ovlasti uz stavljanje službenog pečata Suda, kako je to učinjeno i u konkretnom slučaju.

Tuženik navodi da ne stoji ni tvrdnja tužitelja da mu nije dostavljena preslika prijedloga za dopunskim rješenjem na temelju kojeg je doneseno rješenje Vrhovnog suda RH broj Revt-24/12-2 od 19. veljače 2013. godine. Tuženik je svojim dopisom br. 27Sui-75/13-5 od 4. lipnja 2013. godine dostavio tužitelju presliku njegovog podneska pod nazivom „zahtjev za postupanje“ naslovljenim na br. Revt-14/12-3 od 27. rujna 2012. godine u kojem tužitelj u točki 4. između ostalog navodi „obveza je Vrhovnog suda da sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku na istu reviziju donese svoju odluku“, da bi u slijedećoj rečenici također naveo „tražim i zahtjevam postupanje prema članku 391. ZPP-a“. Sud je postupio prema tom zahtjevu i donio rješenje pod brojem Revt-14/12-2 od 19. veljače 2013. godine. Tvrdnja tužitelja da taj njegov podnesak ne predstavlja prijedlog za donošenjem dopunskog rješenja te da je Sud rješenje donio po službenoj dužnosti, a ne na prijedlog stranke, dakle nezakonito, nije više u nadležnosti rada sudske uprave već predstavlja izražavanje nezadovoljstva samom odlukom Suda, a za što je tužitelj imao na raspolaganju mogućnost podnošenja ustavne tužbe.

Predlaže stoga Sudu da tužbu odbije kao neosnovanu.

Tužba nije osnovana.

Prema odredbi članka 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) predmet upravnog spora može biti ocjena zakonitosti propuštanja javnopravnog tijela iz područja upravnog prava da u zakonom propisanom roku odluči o pravu, obvezi ili pravnom interesu ili redovitom pravnom lijeku stranke odnosno da postupi prema propisu.

Prema odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.), koji je stupio na snagu 8. ožujka 2013. godine u članku 5. stavak 1. točka 3. propisano je što se smatra informacijom u smislu toga Zakona. To je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisan, nacrtan, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Prema odredbi članka 25. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) propisano je da se protiv rješenja tijela javne vlasti može izjaviti žalba Povjereniku u roku od 15 dana od dana dostave rješenja, a prema stavku 2. žalba se može izjaviti i kada tijelo javne vlasti u propisnom roku ne odluči o zahtjevu podnositelja.

Člankom 23. stavkom 1. točkom 4. navedenog Zakona propisano je da tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da mu je kao stranci u postupku dostupnost informacija iz sudskih, upravnih i drugih na zakonu utemeljenih postupaka propisom utvrđena.

U ovom slučaju tužitelj kao stranka u postupku revizije pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske i Trgovačkim sudom u R. ima pravo na dostupnost informacije iz tog sudskog predmeta prema Zakonu kojim je uređen postupak pred tim sudovima, o čemu je dobio obavijest.

Slijedom iznijetog Sud ocjenjuje da tužitelj neosnovano svojim tužbenim zahtjevom traži da se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske kao tuženiku naloži postupanje na način da dostavi tražene informacije primjenom odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama.

Prema ocjeni Suda ne radi se o nezakonitom propuštanju pa Sud tužbeni zahtjev tužitelja ocjenjuje neosnovanim.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.) tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 28. studenoga 2013.

Zapisničarka
Franciska Dominković, v.r.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.